

Hogyan kezd Isten újat?

Lekció: Zsolt. 79. / Textus: Ézs. 51, 1-3

2013. július 14.

Elképzelhető-e még egyszer öröm ott, ahol most sírás van? Élet ott, ahol most gyász és halál uralkodik? Ha meg tudott fordulni a helyzet életből, bőségből, elégedettségéből szomorúságba, gyászba - meg tud-e fordulni újra? Ami elromlott, ami összetört, ami elveszett - helyreállhat-e ismét?

Valószínűleg sokkal könnyebben tudunk érzelmi ahhoz kapcsolódni, milyen hirtelen tud megfordulni a helyzet a jóból a rosszba; az életből, a bőségből, az elégedettségéből a szomorúságba és a gyászba. Sokkal nehezebb elképzelni, főleg ha benne vagyunk egy fájdalmas, nehéz életszakaszban, hogy mindez vissza tud fordulni, és újra lehet öröm, teljesség, élet. Lehetséges-e ez? A most olvasott Igeverseknek ez a fő kérdése, sőt: ez a tétje annak, hogy képesek vagyunk-e igazán meghallani és befogadni ennek az egész ézsaiási szakasznak az üzenetét.

A tét nagy, és az üzenet meghallása nehéz.

A jó hírt, amit Isten ezekben az igékben mond az ő népének, azért nagyon nehéz, sőt lehetetlen befogadni, mert az összetörtség állapotában éppen az jellemzi az embert, hogy a szíve, az értelme elsötétedik, a reménysége elvész, hozzáférhetetlen. Isten tudja ezt, és ez az oka annak, hogy már a szakasz elején, majd még kétszer arra hívja a népet a prófétán keresztül: „hallgassatok rám!” Az 51. fejezetben háromszor hangzik a felszólítás: „hallgassatok rám!”, „figyeljetek rám!”, „hallgassatok rám!” Az összetörtségben, gyászban ugyanis egyáltalán nem magától értetődő, hogy képes meghallani az ember, amit Isten mond.

A próféta küldetése éppen az, hogy azt kiáltsa, hirdesse ennek a népnek: Isten újat kezd. De hogyan fogadhatja be ezt egy megtört közösség?

Történelmileg a babiloni fogság idején vagyunk. Már a harmadik generáció születik meg a deportálásban, idegen világban, idegen kultúrában, távol az otthonuktól, távol a nagyszülők, az ősök otthonától. Egy megtört, megroppant gerincű nép ez. Hiszen amikor visszagondolnak arra, hogy hova tartoznak, honnan jöttek, akkor azt kell mondaniuk, hogy a város, ahol éltek, ami az övék volt, évtizedek óta csupa rom. Jeruzsálemben mindent lerombolt a babiloni hadsereg. A népnek nagy részét deportálta, és azóta eltelt majdnem hetven év. Az a kérdés is ott feszül bennük: hol van Isten mindeközben? Hol van az az Istenünk, aki azt ígérte, hogy velünk lesz? Azt mondta, ott lakik majd közöttünk Jeruzsálemben, a templomban – de az most szintén csupa rom, felveri a dudva, meg a gaz, benne vadállatok kóborolnak. Nincs benne élet, nincs semmi.

Távoli nép, távoli közösség, távoli történelmi tragédia az, amiről itt hallunk. Mégsem nehéz belehelyezkednünk ebbe, hiszen érzelmi közel jöhet hozzánk, ismerős lehet, amit ezek az emberek átélnek. A történelmi véres tragédiák természete ugyanis mindig ez: személyessé lesznek, tovább élnek családok életében generációról generációra. Itt vannak a mi életünkben is. Trianon sokak számára egy ismert, de az életét nem különösebben mélyen érintő történelmi tragédia – mások számára a legvalóságosabb személyes, családi valóság. Mert akkor ott valami megszűnt, szétszakadt, a család egy része kiszakított, s ennek következményei a mai napig itt vannak velük. A holokauszt ugyanígy sokak számára nem több mint fájdalmas történelmi tény, ismeret - családok sokasága számára velük élő gyász, félelem, rettegés, fájdalom. 1956, a kommunista megtorlások időszaka sokak számára pusztán újkori történelem; sok család életében azt a nagyon személyes valóságot jelenti, hogy gyermekeknek úgy kellett felnőniük, hogy évekig nem ismerhették az édesapjukat, mert az börtönben volt, amikor ők születtek. Belé ég az emberbe, a közösségekbe, a családokba, a lelkekbe a történelmi tragédia.

Hasonló történelmi tragédia után van Izrael, immár a harmadik generációban, amikor megszólal a próféta Isten üzenetével. Annak érzékeltetésére, mit is jelent az, hogy belé ég az ember szívébe a történelem, hadd olvassak fel két olyan zsoltár-részletet, amit ez a nép, ez a közösség imádkozott ott a fogságban! Figyeljük meg, mi van a szívükben, a gondolataikban, a képzeletükben! A 79. zsoltárban így imádkozik ez a nép: „*Ó, Isten! Pogányok törtek örökségedre, meggyalázták szent templomodat, romhalmazzá tették Jeruzsálemet. Szolgáid holttestét az ég madarainak adták eledelül. Híveid testét a föld vadjainak. Úgy ontották vérüket Jeruzsálem körül, mint a vizet, és nem temette el őket senki.*” – Gondoljunk bele: a saját nagyszüleikről szólnak ezek a képek! – „*Csúffá lettünk szomszédaink előtt. Környezetünk gúnyol és kinevet. Uram, meddig tart még haragod, meddig lobog tűzként indulatod?*” A 137. zsoltárban ennek a megtörttségnek egy másik oldala szólal meg: „*Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk. Az ott lévő fűzfákra akasztottuk hárfáinkat, mert akik elhurcoltak minket, énekszót követeltek tőlünk, és akik sanyargattak, örömeinket. Énekeljete nekünk a Sion-énekekből! De hogyan énekelhetnék ilyeneket az Úrról idegen földön? Ha megfeledkezem rólad, Jeruzsálem, bénuljon meg a jobb kezem! Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha nem emlékezem rád, ha nem Jeruzsálemet tartom legfőbb örömömnek!*” Ez a megtört lelkek szomorú éneke, imádsága, benne a tehetetlenség és a veszteség képei.

Ismerjük ezeket a képeket, ezt az állapotot. Ugyanez történik egyénileg, családirag többek életében, amikor váratlanul vagy folyamatában, de valami végleg összetörni, elveszni látszik. Történik egy váratlan haláleset, mindent elural a hirtelen támadó gyász. Vagy másféle történés szaggat ki valakit a családból: házassági válás, megcsalás, elhagyás. Egyéb szeretetkapcsolatainkat ugyanezek a történések ronthatják meg, pusztíthatják el. Álmodok, vágyak, célok, reménységek törnek összes. Ugyanaz a teher nehezedik ilyenkor az ember szívére, mint ami Izraelt jellemezte ebben a fogságban, ebben a generációban. Ha Jeruzsálemre néznek, ami több száz kilométerre van onnan: romok, fájdalom, gyász. És elképzelhetetlen, hogy bármikor valami új kezdődjön.

Ebben a gyászos, reménytelen, tehetetlen helyzetben hirdeti meg Ézsaiás az örömhírt, hogy Isten újat kezd. Hogy ezt a népet, amelyet Isten a maga népének nevez, Ő nem hagyja elveszni és végleg beolvadni az idegen zsarnokság alá, nem hagyja megszűnni. Ezt a népet nem kárhoztatja végleg a fogságnak erre a nyomorára, amiben most élnek. **Az a nagy öröme az, hogy Isten minden helyzetben kész újat kezdeni annak életében, aki a vele való szövetség keretein belül visszafordul hozzá és keresi őt.** Ez jó hír. Örömhír. Evangélium! Bármi legyen az oka annak, hogy ebbe a helyzetbe kerültek (tudják ők jól: az a fogság oka, hogy elhagyták Istent, megtagadták őt) —bármi is legyen az oka az ember életében az összeomlásnak, az örömhír az, hogy van új kezdet. Isten kész újat kezdeni. Sőt, Isten bejelenti: Ő újat kezd!

Kérdés, hogy ki tudja ezt elhinni? Kihez tud eljutni ez az örömhír? Hogyan tud ez a vigasztalás elérni bárkit is? Eléri-e ott azt a közösséget? Elér-e bennünket? - Három fogalomhoz kötve szeretném most elétek tárni, hogyan érhet el egy összetört embert, közösséget az örömhír, hogyan lehet azt sebzett és megterhelt állapotban is közel engedni magunkhoz és befogadni, hogy vigasztalássá és evangéliummá legyen:

- keresés
- szembesülés az újjal, amit Isten kezd
- visszatekintés az Istennel való kapcsolatunkra, arra, amit Ő eddig cselekedett

1. Isten azokat szólítja meg, akik keresik őt.

Isten azokat tudja megszólítani egy ilyen elkeseredett helyzetben, akik keresik őt. Máshoz nem jut el a szava. Ezzel a felszólítással kezdi: „hallgassatok rám!” De ki fog rá hallgatni? Ki képes egy ilyen helyzetben úgy hallgatni az isteni szót, isteni üzenetet, hogy az eljusson hozzá? Figyeljük meg a mondat folytatását! Kiket címez meg Isten a megszólítással? Ezt mondja: „hallgassatok rám, *akik igazságra*

törekedtek és az Urat keresitek!” Ugyanis a gyászban és az összetörtségben is különböző módon vannak jelen a közösség tagjai. (Minden összetörtségben, minden közösség tagjai.) Ugyanazt élték át mindannyian - de különbség van közöttük arra nézve, hogy az átéltek után, az átéltek fényében is keresik-e Istent vagy nem?

Vannak olyanok – és ez érthető ilyen mértékű pusztulás után - akik azt mondják: itt már többet nem lehet Istenről beszélni. Igen, volt egy múltunk Istennel, de a jelenünkben Ő nincs itt. Halott. Jobb, ha túllépünk a múlton, az ideológián, az Istennel kapcsolatos múltbeli emlékeinken - mert a veszteség mértéke lehetetlenné teszi, hogy a jelenben, a folytatásra nézve benne higgyünk. Hangsúlyozom: meg kell értenünk, hogy akkor abban a történelmi valóságban, és azóta is sok történelmi vagy személyes valóságban miért jutnak el emberek erre az állapotra – de látnunk kell, hogy ha az ember eljutott ide, akkor ebben az állapotában már nem tud Istenre hallgatni. Hiába akar Isten mondani valamit, az ilyen ember számára Isten halott. Neki már nincs *kire* hallgatni.

Vannak mások a közösségben, akik számára Isten *elvben* létezik. Ők soha nem mondanák, hogy Isten halott. De a számukra létező Isten be van zárva a múltba, a tradícióba. Azt mondják (Babilonban, vagy máshol): őrizzük meg az értékeket, az ősatyáinktól örökölt hagyományokat, a vallást. De nem várnak semmi olyat, hogy Isten élő módon cselekedhet, fordulatot hozhat, helyreállást munkálhat. Számukra Isten nem több mint egy gyökér, amely még megvan, amelyet ápolunk, de amelyen keresztül már nem várható életadó nedv, erő. Nem várható, hogy valami még történik. Ők ezért nem hallgatnak rá - mert nem is képzelik, hogy ő szól, él, kezd vagy cselekszik bármit is. Az előző csoportnak nincs *kire* hallgatnia, ennek a csoportnak nincs *miért* hallgatni.

Vannak, akik számára Isten csak annak az eszköze, hogy - mintegy önigazolásként - átkokat szórjanak az ellenségeikre, akik ezt tették velük. Számukra Isten az, akinek a bosszúját kilátásba lehet helyezni, vagy akinek a nevében bosszút lehet állni másokon. De hallgatni nem képesek rá.

És vannak olyanok, akiket így szólít meg a próféta: *„hallgassatok rám, akik igazságra törekedtek és az Urat keresitek!”* Ők is ugyanazon mentek keresztül, mint a többiek. Nekik valószínűleg ugyanúgy nincsenek világos válaszaik és magyarázatuk a történésekre, mint másoknak. Maguk is összetörtek és közel sem magabiztosak. Nem valamilyen szuper-hívők, de mégis: keresik Istent. Keresik. És ez a keresés nem egy felületes hívő lelkesedés. Nem egy helyeslő bólogatás: persze, jönnek még szép napok, Isten majd mindent helyreállít. Nem! Egy ilyen helyzetben a keresés komoly és küzdelmes. Megharcolt keresés. Megharcolása annak, hogy még itt is és most is számoljanak az élő Istennel, bízzanak benne, ne forduljanak el tőle, és ne zárkózzanak be előtte.

Isten maga mondja most személyesen neked is: *„hallgass rám, mert amit én mondok, ami itt következik, az olyan, ami máshonnan nem jöhet. Hallgass rám! Keress engem!”* Hallgass rá, légy kész odaállni elé, meghallani azt, amit Ő akar mondani, ami sehonnan máshonnan nem érkezhetsz el hozzád! Mit jelent keresni Istent? Ha kész vagy hallgatni rá, kitenni magad az ő szava erejének, az igének, ami túlmutat minden emberi lehetőségen és bölcsességen – akkor keresed őt. Akkor az igazságra törekszel. Ez az első lépés ahhoz, hogy egy megtört közösség, egy összetört ember képes legyen befogadni az örömhírt: hallgass rám, keress, keress!

2. Szembesülés az újjal, amit Isten készít

Mit tesz aztán Isten? Megszólítja valóságosan azokat, akik keresik őt, akik törekednek az igazságra. Megszólítja azokat, akiktől előtte ezt kérte: hallgassatok rám!

Az élet képeit adja eléjük. Olyan képeket, amelyek egyelőre teljesen ellentétben vannak az őket körülvevő lepusztult és rommá lett valósággal. Hallgassátok meg! *„Megvigasztalja Siont az Úr, megvigasztalja összes romjait, olyanná teszi pusztaságát, mint az Éden, kopár földjét, mint az Úr kertje.*

„Boldog örvendezés lesz benne, magasztalás és hangos zsoltárének.” Ez merész beszéd! Sőt: teljesen irreális beszéd abban a történelmi valóságban, ahol ez a közösség él. Ott romok vannak, meg sírás. A családokon végigsöpört a pusztulás, együtt élnek a veszteségekkel, idegen földön, s az otthonuk a távolban, Jeruzsálem, szintén csupa rom - teljesen irreális, amit Isten mond! Azért is irreális beszéd ez, mert a szívekben, az értelemben, a képzeletben, a közösség hitében, lelkében ugyanígy csupa rom minden. Ennek a képeit láttuk, erről beszél az énekük, a zsoltárimádságuk.

Erről beszél minden kívül és belül. S akkor Isten azt mondja ennek a népnek, hogy mindezen rom és pusztulás helyén egy olyan világ születik, mint az Éden! Mint az Úr kertje! Nem lehet másként leírni. Teljes virágzás. Teljes harmónia. Lüktető élet. Kirobbanó öröm. Harmonikus kapcsolatok. Ezt ígéri Isten: olyan lesz Jeruzsálem, az újjáépített város, olyan lesz a közösségetek, az életetek, mint az Éden.

Soha korábban nem volt olyan az életük, mint az Éden! A bűneset óta soha senkinek nem volt olyan az élete. Kérdezhetnénk: miért nem őszinte Isten? Hiszen ismerjük a bibliai történelmet. Tudjuk, mi jön ezután: küzdelmes újjáépítés. De Isten itt nem erről beszél! Nem rajzolja eléjük, milyen harcok árán fogják majd újjáépíteni a várost, a házakat, a templomot. Nem ad konkrét tervet, nem készít SWOT elemzést: mik a gyengeségek, mik az erősségek, mik a lehetőségek, mik a veszélyek. Nincs stratégia, nincs többlépcsős feladatterv. Pedig, valljuk be, az hozzánk sokkal közelebb állna! Sokkal inkább tetszene, sokkal könnyebben rámozdulnánk – mert az reálisabb, megfoghatóbb lenne. Racionális megközelítéssel felmérnénk a lehetőségeinket: itt juthatunk egy kicsit előbbre, itt vonhatunk be másokat a segítségbe, és valahogy majd csak kikászálódunk ebből a pusztulásból! És racionálisan felmérnénk azt is, hogy ahol meg majd nem bírunk győzelemre jutni, ott mi mindent fogunk elveszíteni. De így el lehet indulni, csapatot építeni, tervet készíteni, látást adni, embereket mozgósítani. Száz és száz módja van annak, hogy egy reményvesztett közösséget hogyan állítsunk helyre.

Isten azonban ebbe nem megy itt bele. Isten nem tanácsol, nem ötletel, nem sző tervet, nem mérlegel - hanem valami egészen újról beszél. Mi van előttünk? Hogyan lesz? Mint az Éden, mint az Úr kertje! Hangos hálaének, zsoltárok, dicsőítés. Ezt teszi Isten. Szembesíti a megtört, megroppant gerincű közösséget az újjal, amit Ő tervez. Képeket fest eléjük az újról. Azt mondja: bennetek a pusztulás képei élnek önmagatokkal, a múltatokkal, a jövőtökkel, a közösségetekkel kapcsolatban – és én most átírom ezeket az élet képeire! Azt mondja Isten: a szemeitek előtt romok vannak, és ha képesek lennétek átlátni Babilonból Jeruzsálembe, bizony ott is romokat látnátok. De én már az Úr kertjét látom. Előtted, benned sivárság, kopárság, letarolt föld – nálam, bennem virágzó rét, gyümölcsöt termő kert, gazdag vegetáció, lüktető élet, újjáépítés! Bennetek a sírás és a gyász hangjai zakatolnak folyamatosan – én pedig elétek adom az örvendezés és a magasztalás énekeit! Csak hallgassatok rám!

Értitek? Ha Isten újat akar teremteni Jeruzsálemben, ahhoz előbb újat kell teremtsen a népe hitében, szívében, képzeletében és álmaiban! A történelmi, társadalmi, fizikai értelemben vett új élet a szívekben, lelkekben felfakadó új életből fog kivirágozni. Egy megroppant gerincű nép soha nem fog hazamenni és új életet teremteni! Ez az evangélium. Ez az örömhír. Mert eljön az a nap, amikor majd egy *megújult népnek* valóban kell stratégia, kell vezetés, tervezés, kell munka, építkezés, küzdelem, iz-zadság – kell minden. És eljön majd az a nap, és el is jött valóságosan, amikor helyreállt az ország élete, felépült a templom és a várost betöltötte a boldog örvendezés. De ez a nap soha nem jött volna el, ha előbb a megtört közösség szívében, hitében, képzeletében nem vert volna gyökeret mindaz, amit Isten hirdet nekik: hogy Ő újat teremt, újat kezd, meggyógyít, helyreállít.

3. Visszatekintés arra, amit Isten korábban cselekedett

Hogyan lehet befogadni az örömhírt, az Evangéliumot, Isten helyreállító szándékát, újat munkáló akaratát? Hogyan lehet befogadni a lehetetlent – Izraelnek, és nekünk? Úgy, hogy miután beszélt velük Isten a keresésről, és eléjük festette az új élet képeit, beszél nekik arról is, hogyan lehet mind-

ezt megragadni. Mi módon lehet elhinni azt, hogy ez nem csak álom, hanem egy napon tényleg valóssággá lesz? Mi a kulcsa a szívünkben annak, hogy befogadjuk, hogy Isten ezt meg tudja, és meg is fogja cselekedni?

Isten azt mondja az Ő népének: tekintetek vissza a velem való történetetek kezdetére! Ennek a szakasznak a középpontjában kétszeres felszólítás van. „*Tekintetek a kősziklára, amelyből kivágattatok, és a kút üregére, amelyből kiásattatok!*” S ha azt ez kérdezitek, mit jelent ez, akkor a következő vers, ami párhuzamos ezzel, magyarázza: „Tekintetek atyátokra, Ábrahámra, és Sárára, aki szült benneteket! Csak egymaga volt, amikor elhívta, de megáldotta és megszorította.” Ábrahám és Sára történetével veszi kezdetét Istennek az Ő választott népével való munkálkodása. Őket hívja el Isten először a Vele való közösségre. Ígéretet tesz nekik, hogy megáldja, nagy néppé teszi őket, ez Isten népe lesz, Izrael, s rajtuk keresztül, bennük áldást nyer a Föld minden nemzete, minden nép, minden ember.

Azt mondja itt Isten a fogságban élő közösségnek: tekintetek vissza, gondolkozzatok el a kezdeteiken! Honnan jöttetek? Miből lettetek? Mert ez a kulcsa annak, hogy el tudjátok hinni, be tudjátok fogadni: én tényleg újat kezdek. Nézzetek a kősziklára, amelyből kivágattatok, és kiderül, hogy ez a kőszikla Ábrahám, az ősatya. Nézzetek a kút üregére, amelyből kiásattatok, és kiderül, hogy a kút ürege, azaz a víznek a forrása, nem más, mint Sára, Ábrahám felesége.

Milyen kezdet ez? Ábrahám, a kőszikla, egy idős ember. Sára, a víz forrása egy idős és meddő feleség. Elhangzik felénk Isten ígérete, hogy gyermekük születik, akiből nagy nép lesz. De hát ez a kőszikla se tudja ezt az ígéretet olyan könnyen és azonnal elfogadni! A Genesis első része arról szól, hogyan küzd Ábrahám ezzel az ígérettel. De Isten azt mondja: tekintetek vissza most erre! Minden így kezdődött. Sára méhe meddő volt – de ti ennek az anyaméhnek a gyümölcsei vagytok mindannyian! Tekintetek vissza, honnan származtok! Az időstől, a meddőtől, akit én megáldottam és megszorítottam. És mind itt vagytok! Mint Isten népe! Ennél valóságosabb képet nehéz mutatni arról, hogy én valóban cselekszem!

A saját történetetek kétszeresen is erősítsen és bátorítson arra, hogy elfogadjátok: Isten újat kezd!

Először azért, mert ha egykor a semmiből, a lehetetlenből életre hívtam ezt a népet és megszorítottam, akkor nem gondoljátok, hogy én, aki most itt a halálban megszólítalak benneteket, (mert ez itt a halál Babilonban,) ugyanúgy képes vagyok megint megtenni azt, amit már megtettem korábban? Ha megtettem egykor, nem tehetem meg újból? Ha Sára élettelen méhéből élet támadt, akkor a babiloni halálból, koporsóból nem támadhat újra élet?

Másodszor pedig: nem csak arról van szó, hogy bármilyen pusztaságba kerültetek is, Isten képes újra életet támasztani - hanem fontos megérteni és befogadni, hogy Ő azt meg is akarja, sőt meg is fogja cselekedni. Legtöbbünk számára ugyanis soha nem kétséges, hogy Isten képes bármit megcselekedni. Nem ez a kérdés, nem ez nehéz a hitünknek. Hanem az, hogy *velem*, az én életemben akar-e, fog-e újat cselekedni? – ez a nehéz. Hogyan ad erre választ Ábrahám és Sára története? Úgy, hogy Isten nem csak csodát tesz Ábrahám és Sára életével, hanem erre nézve előre ígéretet ad nekik. Szövetséget köt Ábrahámmal. Azt mondja: te hozzám tartozol, én hozzád tartozom, és én ezt nem bontom fel soha. Isten elkötelezte magát Ábrahám mellett: meg foglak áldani, meg foglak szaporítani, népet fogok adni. Abban az időben úgy történt a szövetségkötés, hogy megöltek és félbevágtak egy állatot, majd a félbevágott állat földre lerakott részei között átmentek a szövetséges felek. Az volt ennek a jelentése: ha megszegjük ezt a szövetséget, járjunk úgy, mint ez az állat. Egy különös látomásban megtörténik ez: Isten átvonul a félbevágott állat részei között – elkötelezi magát emellett a nép mellett. Őket is elköteleződsre hívja. Azt mondja nekik: maradjatok meg ebben a szövetségben, engedelmeskedjete nekem, én is megmaradok mellettetek, veletek eszek. Bőség, áldás, gazdagság lesz a részetek. De ha eltántorodtok tőlem, akkor szétszórlak titeket idegen országba. – Most ennek a valóságát élitek itt Babilonban. De már jóval előtte hangzott Isten ígérete erre nézve is: „*ha pedig keresni*

fogod ott (a fogságban) a te uradat, Istenedet, megtalálad, ha teljes szívvel és lélekkel keresed... Nem hagy cserben, nem hagy elpusztulni, nem feledkezik meg az atyáiddal kötött szövetségről.” (5.Móz.4.29 kk) Amikor Babilonban visszagondolnak Ábrahámra és Sárára, nem csak arra emlékezhetnek, hogy Isten tud nagy dolgokat tenni, hanem arra is emlékezhetnek, hogy Isten ígéretet tett a népének, s az Ő ígérete évszázadok, évezredek óta áll – most is érvényes!

Mit jelent ez ma nekünk? Hol látjuk a legjobban, hogy Isten a halálból életet támaszt? Hol látjuk a legvilágosabban azt, hogy Isten szövetséget kötött velünk, ígéretet tett, elkötelezte magát mellettünk, és ezért cselekedni is fog az életünkben? Jézus Krisztusban!

Az egész Biblián végigvonul az, hogy amikor eljön a halál, a pusztulás, a mélység, akkor Isten képes újat kezdeni és életet hozni. De a legteljesebb módon ez akkor teljesedik be, amikor az Ő Fia, Jézus, eljön ebbe a világba, hirdeti az Ő jelenlétét, hirdeti az Ő uralmát, majd meghal a kereszten. És ahol teljes a halál uralma, teljes a halál győzelme, teljes a sötétség, és teljes a veszteség – ott Isten újat kezd, mert feltámasztja őt a halálból.

Ha az a kérdésed, képes-e Isten újat tenni a te életedben, akkor azt az evangéliumot hirdetem neked, hogy igen! Mert Jézusban megtette. Ha az a kérdésed, hogy Isten meg akarja-e, meg fogja-e ezt tenni, akkor arra kérlek, nézd meg, hogy mi az Isten irántad való elkötelezettségének az ára! A saját fiának a halála! Ez az ígéret ára. Ezzel köti magát Isten hozzánk.

Lehet, hogy abban a helyzetben vagy, hogy küzdesz: szeretnéd befogadni az élet képeit, a pusztulás közepette szeretnéd elhinni, hogy Ő újat kezd. Ha Jézushoz tartozol, ha Vele jársz, ha Isten népének a részese vagy, akkor kapaszkodj bele a szövetségbe! Ott van rajtad a keresztség, a szövetség jele. Krisztussal együtt meghaltál, Krisztussal együtt feltámadtál. Isten megteszi. Erre hívott el, ezt ígérte, ezt cselekszi. De akár ott van rajtad a keresztség, akár nincs – ha tudod, hogy nem élő, nem valóságos a Jézussal való kapcsolat, akkor a jó hír az, hogy ez egy nyitott történet, egy nyitott szövetség: amit Isten elvett Krisztusban, azt felkínálja újabb és újabb és újabb és újabb embereknek. Neked is.

Imádkozzunk azért, hogy Isten írja felül a pusztulás, a rombolás, a veszteség képeit, a sírás hangjait az élet, a virágzás képeivel, a hála, az öröm dalaival bennünk - a képzeletünkben, a szívünkben, az értelmünkben! Ez az Evangélium, ez a jó hír. Magához ölel - és akkor megtörténik bennünk a gyógyulás. És ahogyan ez történik, úgy válunk egyre inkább képessé arra, hogy kimunkáljuk az életünkben, amit ki kell munkálni. Lehet, hogy így leszünk képesek egy új kapcsolatot kezdeni. Lehet, hogy így leszünk képesek egy elakadt gyászból kilépni. Lehet, hogy így leszünk képesek elhinni azt, hogy van számunkra jövő, van számunkra lehetőség.

Jöjjünk most így Isten elé, imádkozzunk!

Szentlélek Isten, szállj le ránk, és vonj bennünket egészen az Úr Jézus Krisztus jelenlétébe, igazságába, az örömhír erőterébe, a szabadulás és a gyógyulás valóságába! Téged kérünk, hogy ott és úgy érints meg bennünket, ott és úgy töröld el, vedd el tőlünk a pusztulás, a rombolás képeit és hangjait, ott és úgy add elénk az újjáteremtett világ képeit, üzenetét és dalát, ahol és ahogyan a leginkább szükségünk van rá! Ahogyan egyedül Te ismered a mi lényünket. Mi megnyitjuk magunkat a Te újat munkáló, helyreállást munkáló jelenléd és szavad előtt. És ahogyan együtt vagyunk imádságban, az éneklésben, a dicsőítésben, tedd velünk azt, amit mi nem tudunk tenni egymással: tisztíts, gyógyíts, szabadíts, bocsáss meg! Adj megbocsátást a szívünkbe mások iránt! Gyógyíts bennünket! Az Úr Jézus nevében

Amen

(Lovas András)